

52

det inom mithraismen brukade uttrycket »födelsens sten (klippa)», *petra geneseôs* (πέτρα γενέσεως), kan runnamnet *petra* ha uppkommit.

Demeters och Magna maters motsvarighet i germansk mytologi har givetvis varit gudinnan Jord, på isländska även kallad *Fiorgyn*. Detta namn sammanhänger med det gotiska ordet *faîrguni*, 'berg, klippa'. Då *f*-tecknet behövdes för den 24:e runan (jfr nedan), har runradsbildaren icke kunnat använda gudinnans speciellt germanska namn. Har han i stället vänt sig till latinskt eller grekiskt ordmaterial, bör *petra*, πέτρα, 'klippa', ha legat närmast till hands.

I den efterföljande uppsatsen om lapparnas trolldom skall visas, att hos nordborna i magiskt syfte vid förlossning använts en viss s. k. sten (*lausnarsteinn*). Den figur, som på de lapska trolltrumorna av hednisk typ synes sannolikast motsvara det 13:e runtecknet, avser en födelsegudinna (Madderakka).

Den trettonde strofen i Eddadikten »Odens trollsånger» torde även hänsyfta på magi, sammanhörande med en födelseceremoni:

»En trettonde kan jag
med kraft att giva
åt pilt, som med vatten jag vigt,
att ej han skall stupa,
hur striden än hotar;
ej skall han segna för svärd.»

Det ligger nära till hands att anta, att det åsyftade är att genom en galder förmå födelsegudinnan att skänka ett tryggt levnadslopp åt ett nyfött, nyss vattenöst gossebarn. (Vattendop var ingen speciellt kristen ceremoni.)

Talet 13 är i vår tid som bekant allmänt betraktat som ett olyckstal. Studerar man forntida magi, finner man emellertid, att 13 ingalunda genomgående betraktats som ogynnsamt. I judisk magi och mystik var t. ex. 13 ett betydelsefullt, men ingalunda utpräglat olycksbringande tal. Av ett uttalande i 2:a